

הדחליל

א. יוסטוס

ציירה א. בוגיבסקה

אפונה, גזר. אחר כך צמח לו גם האף
ועכשיו בא גם ריח של חציר טרי ושל
בבונג.

נעים היה לדחליל והוא ניסה לפתוח
פה כי רצה לצחוק. אוזניו הגדולות
שמעו ציוץ דרורים, קרקור עורבים.
הציפורים התעופפו מעל הערוגות ונקרו
באפונה, בגזר ובסלק. זה הרגיז את
הדחליל.

יום בהיר אחד הופיע בגן דחליל. הוא
שכב על האדמה, גוף הקש שלו היה
לבוש במעיל אדום ומכנסי פסים. דרך
מכנס אחד עבר מוט שאליו הדחליל
היה מחוזק. את ראשו, העשוי מסיר
חרס ישן, כיסה כובע קש.
הגנן עבד קשה כשעשה את הראש
הזה וצייר את הפנים בגיר. קודם
הופיעה לדחליל עין אחת והיא הביטה
סביב. נראו לדחליל שמיים כחולים,
ושמש שזרחה מעליו. כשהופיעה גם
העין השנייה והדחליל יכול היה כבר
לראות את כל הגן עם ערוגות בצל,

"מי מעז לצייץ ולקרקר כשאני מופיע כאן?"
הוא פתח פה גדול עם שיניים חדות והתרומם. הגנן תקע את המוט לאדמה. הדחליל עמד עכשיו וכעס. רגלו החופשית, בעלת הפסים, התעופפה באוויר. הוא רצה לרוץ, אבל המוט החזיק אותו במקומו. וגם זה הרגיז את הדחליל. הוא נפנף בידיים וניסה לתפוס את הציפורים, האויבים שלו, אך לא הצליח לתפוס אף אחד. הוא התרגז עוד יותר. הכובע זז הצדה, הראש דפק במוט והפה קרא בקול גדול "אטרופ! אוכל! אטרופ!"
בגן קמה מהומה. העורבים המבוהלים עפו בקרקור רעשני לכוון הכפר ושם הרבה זמן לא יכלו להירגע. "זה חורבן! זה חורבן! זה רעב!" קרקר בפחד העורב הזקן והעורבים האחרים קראו

"מה זה? איך הוא הגיע לגן?"
קבוצת דרורים התרוממה באוויר עם שריקה והסתתרה בתעלה. הדרור הצעיר ביותר הסתבך בסבך ובקושי הצליח להשתחרר. אחר כך עוד התרברב "המפלצת האיומה כמעט ותפסה אותי, אבל התחמקתי בזריזות, דחפתי אותו וניצלתי." אמא-דרור שלו אמרה בדמעות "איזה מזל שאתה כל כך אמיץ וחזק!" הדרורים האחרים רק צייצו בחוסר אמון.
הרעש והצעקות הוציא החוצה את החולדה האפורה. צל הדחליל נפל

קרוב לפתח המאורה שלה. החולדה
ראתה את הצל המתנדנד ושמעה את
הקריאה האיומה "אטרוף! אטרוף!".
בפחד גדול היא קפצה חזרה למאורה,
שבה שיחקו הגורים שלה. היא הרביצה
להם בזנבה וצפצפה:

"למה תתבטלו? אסון קרה לנו! אינני
יכולה לצאת מהמאורה. יצור איום לא
נותן לי לעבור. עכשיו נמות כולנו. נמות
מרעב". היא התחילה לבכות
ולהתייפח.

הגורים השתתקו, והחולדה נאנחה עד
הערב וחזרה שוב ושוב "זה אסון! זה
אסון!"

בערב היא העזה לצאת מהמאורה. צל
הדחליל נעלם עם השמש ורק מהגן
נשמעו הקריאות "אטרוף! אוכל!
אטרוף!". החולדה העדיפה לא ללכת
לשם, היא נאנחה שוב קשה והתחילה

לחפש מזון במקום אחר.
הדחליל היה עכשיו בעל הבית על כל
הגן. הוא הרגיש חזק ועצום. כולם
ברחו והתרחקו ממנו.
כך זה נמשך כל הקיץ. אבל אז הגיעה
הסתיו. יבולי הגן נאספו, גשם התחיל
לרדת, הדחליל נרטב והמראה שלו
נעשה עלוב. רק עין אחת נשארה לו
בראשו ובמקום האף רק כפתור קטן.
הגשם מחק את רוב הפה הגדול.
נשארו רק שתי שיניים שלא הפחידו
אף אחד. אוזן אחת לא שמעה כבר
דבר ורק זרם של גיר זלג ממנה. גם
קריאות ה"אטרוף! אוכל! אטרוף!" לא
נשמעו יותר כי דפיקות הגשם על
העלים החרישו הכל.
הדחליל כעס על הרוח "את נושבת
חלש מדי. בגללך אף אחד כבר לא
מפחד ממני. אני כבר לא מנפנף

בידיים, הרגל שלי לא מתנועעת, וכל
זה רק אשמתך. את נושבת רע!"
הרוח השתדלה ונשבה כל פעם חזק
יותר ויותר. בסוף אספה את כל הכוחות
שלה ונשבה מעל הדחליל בסערה של
ממש.
נשמע פיצוץ, המוט נשבר והדחליל
הפזיז נפל לארץ, ישר לתוך הבוץ. סיר
החמר נשבר לחתיכות קטנות. הכובע
עף לצד.
העורבים ראו ושמעו את הכל. הם חכו
זמן מה – הכל שקט. הם חזרו לגן.
העורב הזקן הסתכל על השברים, צחק
ואמר "פווי! הרי זה סיר פשוט! איזה
פחדנים אנחנו, העורבים הטיפשים!
בגלל שטות כזו הרמנו מהומה. קלקלנו
לעצמנו את כל הקיץ!"
העורבים, שבינתיים קפצו על גופו של
הדחליל, הגיבו "ומי ראשון ברח? מי

האפורה. היא הריחה את שרידי הסיר
השבור, הציצה לתוך הכובע הריק,
רצה על גוף הקש של הדחליל וצפצפה
"מדוע רק בקיץ קמה בהלה כזו? אינני
יכולה להבין!" ולעצמה חשבה "מדוע
נבהלתי? האפסות הזו מנעה ממני
להכין מלאי אפונה ופרי לחורף."

קרא 'זה חורבן! זה חורבן! זה רעב?'"
הדרור הצעיר שכח איך פחד
מהמפלצת, נפנף בזנבו וקרא "כל הזמן
אמרתי שאין בו שום דבר איום ואין מה
לפחד ממנו?" ואמא-דרור הוסיפה

"כמה אתה חכם, ילד שלי!". כל
העורבים מיד קרקרו, התרעמו וקראו
לדרור הקטן "שקרן, רברבן". כמעט
שהתחילה מריבה של ממש, אך לקול
המהומה יצאה מהמאורה החולדה